

fulde Sag, og det Andragende, som fandtes i sidste Nummer af Bladet, gav Udtryk for, at D. K. ønsker denne Sag fremmet i den Retning, den udmærkede Ekspert paa dette Omraade tænker sig.

Det er en retfærdig Ordning her tilstræbes — at give denne Art af kvindelige aandssvage lige saa gode Levevilkår, som har været tildelt deres mandlige Lidelsesfæller, siden Livø i Limfjorden blev indrettet som Særanstalt for dem.

Den Slags Patienter lider frygteligt ved den strenge Indespærring, som deres Tilstand nødvendiggør, naar de skal være paa de nuværende Aandssvage-Anstalter, hvor de yderligere er til stor Besvær og vanskelige at passe paa.

Professor Keller har for sit Formaal tænkt sig, at han, som han udtrykker sig, vil „fravriste Statsbanerne Sprog“, og omdanne Øen til en kvindelig Livø. Det er vort Ønske, at hans Plan hurtigst muligt maa blive til Virkelighed.

*

Angaaende Andragendet til Justitsministeriet, hvor D. K. betoner det betydningsfulde i Kvindernes Medvirkning som Nævning i Sædelighedsforbrydelser, skal vi gøre opmærksom paa, at det er blevet os meddelt fra en af vore Kredse, at Kredsens Formand i en saadan Sag var udtaget som Nævning, men blev forkastet af Defensor, fordi hun var Kvinde. Skulde noget saadant hænde i andre Kredse bedes man indsende Meddelelse derom til Kontoret.

Skatten paa „Ikkeforsørgere“.

—o—

Under denne Overskrift fremkommer Fru Lemche med en Forklaring af sit Standpunkt — og mit Indlæg i Debatten ved Fællesmødet i Vejen, og naar denne Forklaring virkelig er Fruens Mening, saa er vi ikke langt fra at være enige, idet jeg jo hævdede, at vi gerne gik med til Forsørgertillæg, naar dette kom virkelige Forsørgere til Gode — altsaa Familier med Børn og helst i Forhold til Børneantallet.

Men Fruen vil sikkert indrømme mig, at det faar man ikke ud af Indlægget under Overskriften: Til Eftertanke i Nr. 6—7 i „Kvinden og Samfundet“, og det er derfra, jeg er gaaet ud. Jeg skal tillade mig at anføre:

„Men Forholdet er altsaa, at den enligstillede i dette givne Tilfælde kommer til at betale 692 Kr. i normal Skat og 346 Kr. i Forsørgerskat. Det vil sige, han faar, naar han har betalt begge disse Skatter — tilsammen 1038 Kr. — 1962 Kr. tilbage til sit personlige Underhold.“ Det forekommer mig, at mere Kommentar fra min Side er overflødig.

Marie Egeberg.

Vi har forelagt Fru Lemche ovenstaaende Indlæg og bringer følgende Svar:

Det kan kun glæde mig, at der er Udsigt til, at Frk. Egeberg og jeg kan blive enige om Formen for en Skat paa Ikkeforsørgere; men vil Frk. E. gaa med til et Paalæg af 50%, hvor den kommunale Skatteprocent er 5, maa hun ikke svigte, hvor denne er 20, og det er det, hun gør, naar hun raaber Gevalt imod mig, fordi Ikkeforsørgeren med 3000 Kr. i Indtægt i sidste Tilfælde ialt kommer til at betale en Skat af ca. 1000 Kr., thi han faar dog forholdsvis betydelig mere tilbage at leve af end Forsørgeren paa samme Indtægt med f. Eks. 4 Børn. Det er dette, jeg i min Artikel „Til, Eftertanke“ har paavist, og da Frk. Egeberg kun har citeret det halve af min Paavisning, tillader jeg mig at citere den manglende Halvdel.

„Sammenhold nu hermed, at Familieforsørgeren med 4 Børn paa samme Indtægt og i samme Kommune efter at have betalt sin Skat med 400 Kroners Fradrag beholder tilbage til 6 Personers Underhold: 2800 Kr. — Mon her ikke er mere Grund til at udbyrde: Stakkels Familieforsørgere!“

Forøvrig har jeg jo selv under Diskussionen erklæret mig villig til at foreslaa Paalæg og Fradraget taget alene paa Statsskattens Omraade af Hensyn til Kommuneskattens højst forskellige Procent de forskellige Steder.

Gyrithe Lemche.

Bemærkelsesværdige Udtalelser fra Folke- tingets Finanslovdebat.

—o—

Folketingsmand Rode: Paa samme Maade tilraader jeg, at man heller ikke paa Grund af Vanskeligheder i Overgangstiden rører ved et andet

stort betydningsfuldt Fremskridt, som er naaet, nemlig Ligelønsprincippet. Jeg vil tillade mig overfor alle Kritikere af dette at hævde, at det er et stort og betydningsfuldt Fremskridt; men saadan synes det at gaa overalt i Verden, at naar efter mægtige Brydningskampe et Fremskridt er naaet, kommer der i samme Øjeblik, fordi man ser Smaaanskeligheder ved Gennemførelsen, en Reaktion, som vil angribe Princippet: Lige Løn for lige Arbejde. Jeg minder ogsaa om, at i samme højtidelige Dokument, givet i Versailles den 28. Juni 1919 og med de samme Underskrifter, er lige Løn for Mand og Kvinde for lige Arbejde opstillet som et af de Programpunkter, som er nødvendige for at grundlægge et tilfredsstillende Samfund. Men derfor skal det ikke benægtes, at Gennemførelsen af et rigtigt Princip, naar det træder ind i en bestemt, allerede tilstedeværende Ordning, kan volde Vanskeligheder, og det er rigtigt, at Gennemførelsen af Ligelønsprincippet for Mænd og Kvinder, for unge og gamle i Samfundet, for Øjeblikket vil volde Vanskeligheder, hvis den øvrige Ordning, ogsaa paa Skattevæsenets Omraade, forbliver, som den er. Saa fremkommer det Forhold, som man kritiserer, at unge Piger har for meget og den gamle Moder i Familien ikke mere end det nødvendigt, at den unge Arbejder har for meget og hele Familien ikke mere end lige det nødvendigt. Det skaber Uvillie, Brydninger, som man maa komme bort fra, dog ikke ved at fjerne det rigtige i Princippet, men ved at finde, hvad Grunden er til, at det kommer til at virke uheldigt, og det er ikke Princippet Gennemførelse, men det, at man ikke har tillempt andre Forhold derefter. Derfor tror jeg ikke paa den Vej, som det ærede Medlem Hr. Brorsen nævnte om at give Forsørgertillæg. Ja, Staten kan selvfølgelig gøre det og ordne Spørgsmaalet ved at give Forsørgertillæg, men tror man, at den private Industri vil tænke sig at ordne sine Forhold, saaledes at den enlige, kraftige unge Mand, som maaske gør et stærkere Arbejde end den ældre Familieforsørgere, faktisk faar ringere Løn for dette Arbejde? Det lader sig, saa vidt jeg kan overse dette Forhold, ikke gennemføre paa denne Maade. Derimod er der ingen Tvivl om, at hvis man afpasser vore Skatteforhold saaledes, at man for Indtægter, som maa antages at være meget rigelige